

Sygn. akt II CNP 25/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2018 r.,
skargi M. N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt I C [...] /13, wydanego
w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
przeciwko M. N.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę

**2. przyznaje pełnomocnikowi z urzędu skarżącego
adwokatowi T. W. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ł.
kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset), powiększoną o stawkę podatku
VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
skarżącemu z urzędu.**

UZASADNIENIE

Skarga pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 3 września 2014 r., została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 117 § 1 i 2 w zw. z art. 118

w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i art. 6 k.c., oraz naruszenia przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątkowo można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c. dopuszczalność skargi w takim wypadku uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 3 września 2014 r. pozwany wniósł apelację, którą Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 18 grudnia 2015 r. odrzucił, a Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 20 lipca 2017 r. oddalił zażalenie pozwanego na to postanowienie. Skarżący skorzystał zatem z przysługujących mu środków prawnych, które nie były skuteczne. Niezaskarżenie wyroku nastąpiło więc nie na skutek wyjątkowych okoliczności lecz w wyniku odrzucenia apelacji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że za sytuację wyjątkową w rozumieniu powyższego przepisu, można uznać sytuację gdy strona nie skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu. Skarżący jakiegokolwiek tego typu okoliczności nie wykazał.

Nie została spełniona również druga przesłanka przewidziana w art. 424¹ § 2 k.p.c. W wypadku powołania się na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego konieczne jest bowiem wykazanie, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego oraz dokładne określenie, w jaki

sposób doszło do naruszenia tej zasady w wyniku wydania orzeczenia. Gdy zaś skarżący powołuje się na naruszenie konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela niezbędne jest oprócz wskazania danej zasady, powołanie przepisu Konstytucji, z którego zasada wynika oraz dokładne określenie sposobu jej naruszenia. Samo powołanie się przez skarżącego na to, że wyrok został wydany z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego nie spełnia tego wymogu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego niewykazanie przez skarżącego, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego, niezaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji, powoduje odrzucenie skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 41/05, z dnia 6 grudnia 2006 r., V CNP 142/06, z dnia 18 grudnia 2006 r., IV CNP 115/06 oraz z dnia 13 lutego 2007 r., I CNP 85/06, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).

aj